

læge er den højeste Lønning 2,000 Kr., medens han begynder med 1,200 Kr. Naar de Herrer nu ville efterse, hvad en Læge ellers kan tjene — det kunne de f. Eks. se ved at undersøge Ståtteligningen i København saa vel som i Provinserne — saa ville de finde, at dygtige Læger kunne have meget betydelige Indtægter. Her i København gaa deres Indtægter op til 10—20—30,000 Kr. om Aaret, og i Provinserne kan man vistnok ogsaa træffe Indtægter for Læger, der gaa op til ca. 20,000 Kr. eller noget lignende. Det vil altsaa let ses, at en dygtig Læge, en gammel Læge, som en Overlæge er, kan ikke være tilfreds med en Løn af 3,600 Kr., men maa have Tid til sin Disposition for at kunne tjene mere. Vil man ikke gaa ind derpaa, faar man ikke dygtige Læger. Jeg mener altsaa, at man bør ikke være for nøjsefende med at give et saadant Tillæg som foreslaaet; naar det virkelig er et paavisselig større Arbejde, der paalægges. — Det næste Vædringsforslag, jeg skal omtale, og som hører under samme Kategori, er Nr. 144, som drejer sig om Repræsentationsudgifter for 2 Generalinspektører. Den ærede Ordfører sagde, at man ikke havde kunnet indse Nødvendigheden deraf. Nej, det vilde være vanstelig at bevise, at denne Bevilling er absolut nødvendig, thi Generalinspektørerne eksistere jo og have eksisteret uden den, men Spørgsmaalet er, om den er hensigtsmæssig, om det ikke er i høj Grad uehdigt, at de ere stillede saaledes, at de ikke kunne repræsentere. Jeg har givet Oplysninger derom til Finansudvalget; men det er som saat en Skønssag. Tror man, at Bevillingen ikke er nødvendig, og vil man derfor ikke give den, saa er der jo ikke noget at sige dertil; men jeg vil anbefale at tage Spørgsmaalet nærmere under Overvejelse. Det er ubilligt, at Officerer i denne Stilling skulle være saaledes situerede, at de ikke paa deres Rejser kunne repræsentere, saa at de ikke kunne indbyde Stedets Officerer, men selv maa lade sig indbyde; det er ikke saa overmaade behageligt. — Jeg skal dernæst omtale Vædringsforslaget Nr. 146, som angaar 1,000 Kr. til Bredbuevæsenets Fremme. Det Spørgsmaal har ogsaa foreligget i Fjor, og jeg vil henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, om det ikke er et af de Punkter, der kunde tages under fornyet Overvejelse. De 1,000 Kr., der nu bruges til dette Formaal — eller maaste er det lidt mere eller lidt mindre — tages for Tiden af Kontoen til ubestemte Udgifter. Det er en Selvfølge, at naar man begynder med saadanne Forsøg, søger man ikke straks en fast Konto dertil paa Finansloven; men

er man kommen saa vidt, at man kan se, at det er noget, Hæren kan have Gavn af, og endog noget, som man slet ikke kan forsvare at undlade at benytte, saa mener jeg, at Tiden er kommen til at søge en fast Konto. Saaledes er det gaaet med Bredbuevæsenet. Der er i den senere Tid kommet et lignende Spørgsmaal op, nemlig om Hundes Anvendelse til Krigsøjemed. Der er gjort Forsøg dermed andre Steder, og det har vist sig, at f. Eks. ved Forposttjeneste og Melbetjeneste kunne Hunde anvendes. Der er ogsaa her anstillet Forsøg dermed ved Hjælp af Kontoen for ubestemte Udgifter, men naar der er gaaet nogle Aar, og man ser, at det er nødvendigt at have en fast Bevilling, saa vil man sætte den ind paa en særlig Konto. Det er ikke store Summer, det drejer sig om. Naar det er hensigtsmæssigt at anvende Bredbuer, ville de ærede Medlemmer vel ikke, at vi skulle undlade at benytte dem, fordi vi ikke kunne faa bevilget 1,000 Kr. dertil, og vi lade heller ikke den Sag ligge, selv om Rigsdagen ikke vil gaa ind derpaa; det kan man slet ikke forsvare. De kunne være overbeviste om, at man kun søger Bevillingen, fordi man behøver de Pengene til Formaalet, men faar man ikke en særlig Bevilling, saa tager man Pengene af Kontoen for ubestemte Udgifter. Dermed faar imidlertid denne Konto saa mange Slags Anvendelser, at den til sidst ikke slaar til. — Jeg kommer dernæst til Vædringsforslaget Nr. 148, som angaar Krudtansstaffelser. Der var i Fjor stillet et større Beløb op hertil, som væsentlig var modtaget ved Indførelsen af røgfrit Krudt. Den forrige Aar forlangte Bevilling blev imidlertid nedsat med 19,000 Kr., hvilket jeg gif ind paa, idet jeg mente, at man foreløbig kunde forsøge at hjælpe sig med Resten. Nu efter et Aars Erfaring viser det sig, at det ikke lader sig gøre, men at Sagen er naaet saa vidt, at det er nødvendigt ikke blot at have de 19,000 Kr., som Krigsministeriet i Fjor gav Afkald paa, men ogsaa at faa noget mere, saa at der i Aar er forlangt en noget større Sum. Det er navnlig til Hæandsvaaben-Ammunition, at det behøves. Forsøget med at nøjes med noget mindre er ikke lykkes, men det har vist sig, at man maa have et større Beløb, og det er et Punkt, som det er urigtigt at ville spare paa. Det er urigtigt, naar man har et udmærket Gevær, et Vaaben, som har vist sig at være fortrinligt, at man saa ikke skal kunne øve Soldaterne med dette Vaaben, fordi man ikke kan faa det Krudt, som skal bruges dertil. — Jeg skal dernæst omtale den Klasse af Vædringsforslag, som angaar Ting, der